

AniMagazin

50

ÍRTÁK: CATRIN, JUCUKY, LADY MARILYN, A.KRISTÓF, HIROTAKA, ISKARIOTES,
NEWPLAYER, PINTERGREG, RICZ, TOMYX20, VENOM

Most, hogy elértünk az 50. számhoz, ünneplésként készítettünk egy cikket arról, hogy mit jelent nekünk, „veterán” cikkíróknak és szerkesztőknek a magazin, mit is gondolunk róla. A véleményeket elkészülési sorrendben olvashatjátok (ami itt-ott prezentálja a cikkek beérkezési gyakorlatának képét is :P).

tomyx20

Az AniMagazin egy biztos pont az életemben. Biztosabb, mint az egyetem. Több évet jártam már eddig is a kellenél egyetemre, és még fogok is, de az AniMagazinba pont egy évvel azelőtt kezdtem el írni, hogy Debrecenben elkezdtem volna újságírást tanulni. Ezért jó volt, hogy kb. minden más megváltozott akkor az életemben, de ez nem.

Az, hogy azóta megtanultam újságot írni, kétélű fegyver, mert sok mindent tanultam, de tanulás nélkül spontánabb cikkeket írtam. Máig

az első kritikáimat tartom a legjobbaknak. Azóta volt, amiket nagyon el tudományoskodtam (elemzések), illetve azért írtam, hogy kipróbáljak valamit, ami nem feltétlenül jött be (pl. a videojátékos téma). Ha már a kísérletezésnél tartok, ebből nem engedek, és most is jó terepnek tartom a magazint arra, hogy kipróbáljak olyan ötleteket, amikkel egyébként szigorú, hivatalos körülmények között pórul járhatnék (pl. a következő számra tervezett legalább egy részes „ezt írtátok ti” cikk).

Az AniMagazin egy nagyon jól megvalósított és átgondolt projekt. Vannak nyomtatott, fizetős termékek, ahonnan hiányolom ezt az átgondoltságot és folyamatos fejlődést (amit a facebookos visszaszámlálás során mindenki jobban észrevehetett). Nekem a magazin nem csak a(z) igényesen kivitelezett) pdf-kiadványokból áll, hanem a Facebook-oldalból és -csoportból is, amik szintén hasonlóak, mint egy profitorientált médiumnál (napi tartalom, válaszadás stb.). Ezekre van

hatásom is, és én is igyekszem minél jobbá tenni, hogy méltó legyen a magazinhoz (ergo ne legyen igénytelen). A Twitter az olyan-amilyen (de ez az egész országra vonatkozik), csak az Instagramot hiányolom, de arra meg még egy ember kell (szerintem meg lehetne próbálni lelkes jelentkezőket keresni), mert én azt se tudom, hogy a többiek, hogy bírnak ennyit foglalkozni a magazinnal.

Röviden, azoknak, akik nem akarnak féldaldalt elolvasni: az AniMagazin tevékenységem a legjobban sikerült hobbimnak bizonyult (pedig volt YT-csatornám, podcasteltem is, sőt, fordítottam mangát és animét is), amit a szakmámban is

tudok kamatoztatni, és remélem, hogy még 50 szám lesz belőle.

A.Kristóf

Amikor Hirota megkért, hogy én is írjak egy rövid véleményt arról, hogy milyen az AniMagazin cikkírójának lenni, nagyon örültem a felkérésnek. Mikor leültem, hogy megírjam magát a véleményt, az öröm helyét az aggodalom, fásultság érzete és a pánik vette át (nem feltétlenül ebben a sorrendben). Nem akartam a szokásos közhelyeket sem leírni, így hát úgy döntöttem, hogy leírom, hogyan készülnek a cikkeim, hogyan készült az első.

Amikor leülök, hogy cikket írjak, akkor hirtelen igen szűkszavú személyé válok. Az első mondat általában úgy szokott kinézni, hogy „jó volt”. Nos, ez nyilvánvalóan egy vélemény, ráadásul nyelvtani szempontból helyes is, azonban egy kicsit kevés, még egy hozzászólásnak is.

Nagyjából 5 perccel később és 3-4 Facebook üzenet után valami számomra érthetetlen és megmagyarázhatatlan folyamatok révén a jelzők megszorodnak és olyan mondatok születnek, hogy „egész jó volt”, „nagyjából jó volt, csak pár helyen csúszott el kicsit”, „a fő történetzál tetzetős” stb. Ezt általában egy elégedett mosoly és egy szünet követ. (Az elvégzett munka és a szünet között nincs kapcsolat, párhuzamos életet élnek). Idővel azonban rájöttem, hogy könnyebb megírni a cikket, hogyha létrehozok egy vázlatot, amihez tartom magamat. Így születtek meg az alcímek, amik végül benmaradtak a cikkeimben. Ennél nem részletezném tovább, az igazság az, hogy minden cikk megírása egy külön történet.

Végezetül annyit mondanék, hogy mindenkinek ajánlani tudom, hogy írjon cikket/cikkeket. Őszintén, szinte sose tudom előre, mit fogok írni, mindig írás közben jönnek az ötletek. Ha pedig úgy döntesz, hogy nekünk írsz, tapasztalatból tu-

dom mondani, hogy egy támogató és megértő szerkesztősséggel fogsz dolgozni!

NewPlayer

Még valamikor 2009-2010 környékén jártunk, amikor megszületett bennem és akkori alapítótársamban, Kurosakiban a gondolat, hogy kéne csinálni egy online animés magazint. Nagyjából egy évvel később meg is jelent az első szám, amit nem sokkal utána követett a második, a harmadik és végül is most elértünk az 50. számhoz.

10 évvel ezelőtt még álmodni sem mertem volna arról, hogy eljutunk ide. Úgy voltam velem, hogy jó lesz, ha 1-2 évig csináljuk. A legnagyobb örömömre tévedtem, és kialakult egy olyan csapat, akik lelkesen foglalkoznak a magazinnal. Természetesen a csapattagok változtak, de a keménymag azért megmaradt az évek folyamán!

Ahhoz, hogy a további dolgokat elmesélhessem és leírhasam a magazin működésének az

alapelvét, és azt, hogy számomra miért is jelent sokat a magazin, előbb beszélnem kell egy kicsit magamról.

A lektor kollégák már tapasztalták, de az én helyesírásom (vagy hejesírás? sosem tudom, hogy hogyan kell írni...) az pocskék. Ha azt hiszed, hogy a tiéd rossz, ki kell hogy ábrándítsalak: az enyém még annál is rosszabb. Olyannyira, hogy érettségim felmentést kaptam a helyesírás ellenőrzése alól, mert ha azt megtették volna, akkor bizony a kicsi NP megbukott volna a magyar nyelvtanból. Erre még rájön nekem, hogy beszélni, fogalmazni sem nagyon tudok és az olvasást már meg sem akarom említeni. Nekem az kínszenvedés! Mire mások elolvasnak 10 A4-es oldalt, én talán az első oldal felével ha végzek, és akkor sem tudom, hogy mit olvastam el addig, úgyhogy kezdek elölről.

Szerencsémre középiskolában olyan környezetbe kerültem, ahol az iskolaigazgató is diszlexiás volt, így rajtam is tudtak segíteni. És ebből

jött az alapgondolat: ha egy iskola igazgatója is olyan, mint én, akkor még én is lehetek valaki, nem?

És ez a gondolat az alapja az egész magazinnak és a működésének. Az AniMagazin mindig is egy tanulási teret akart adni azoknak, akik érdeklődnek valami kapcsolódó terület iránt. Nem feltétlenül csak a cikkírás, hanem a magazin szerkesztés, a közösségi média kezelése vagy akármi más, ami egy online újság életében előkerülhet. Ezért van az, hogy a magazin szinte sosem mondta meg senkinek sem, hogy miről kell írnia. Mindenki arról írhat, amiről akar (na jó, persze azért vannak megkötések, hogy pl. amiről már írtak, arról nem kéne még egyszer).

Csúnya szavakkal élve a magazin mindig is egy játszótér volt azok számára, akik mertek benne játszani. Még én is, aki se írni, se olvasni nem tud, írtam és írok is bele cikkeket.

Ezért alapítottuk 10 éve a magazint. Mikor tomyx írását olvastam, akkor egy nagyon erős büszkeség fogott el, hogy igen, ez volt a cél! Úgy-hogy számomra a magazin ezeket jelenti: büszkeség és új dolgok kipróbálása!

Venom

A cikkírói pályafutásom elég régre nyúlik vissza, még anno az azóta megboldogult és talán örökre elfeledett Magyar Animés Útmutatónál kezdtem, még jóformán gyerekfejjel a 90-es évek derekán, pár animés ajánlóval (ma már vissza se merném olvasni), majd főszerkesztője lettem a Cosplay.hu-nak lassan 12 éve és sok éven át a Mondo Magazinban is publikáltam havi-kéthavi rendszerességgel animés és gamer kritikákat, na meg vezettem a cosplayes rovatot.

Egészen addig, amíg sokadmagammal mindenféle belső harcok és elviselhetetlen körülmé-

nyek miatt elbúcsúztunk a Mangafantól, valamikor 2016-ban, és közel egy éven át csak a magam szórakoztatására írogattam ajánlókat és kritikákat a Facebookra filmről, animéről, játékokról, nem is gondoltam arra, hogy én még valaha magazinba fogok írni (őszintén szólva nem is nagyon vágytam rá).

Ha az emlékezetem nem csal, akkor valamikor 2017 elején többen is elkezdtek ajánlani nekem, hogy mi lenne, ha nem a Facebookra dobálnám ki a cikkeimet, ahol a sok macskás, politikai és hasonló agyzsibbasztó posztok között örökre elveszik, inkább írjak az AniMagazinba, mert az tök jó és amúgy is keresnek cikkírókat.

A vicc az, hogy szégyenszemre azt sem tudtam, hogy létezett ez a magazin addig, így gyorsan elkezdtem utánanézni, hogy miről is van szó, a legnagyobb döbbenetemre kénytelen voltam szembesülni azzal a ténnyel, hogy bár 20 éve vol-

tam benne a hazai animés világban, mégis milyen keveset tudtam (ennek mondjuk érdekes okai vannak, de ne menjünk bele). Aztán megvontam a vállam és „mi vesztenivalóm lehet” elven elkezdtem felvenni a kapcsolatot a szerkesztőséggel, hogy hátha lesz ebből valami. És szerencsére gyorsan megtaláltuk a közös nevezőt, így nemcsak a Cosplay.hu-nak lett egy új média partnere, de az AniMagazin is gazdagodott egy cikkíróval.

Ha jól emlékszem, az első cikkem a *Dragon Maid* volt meg talán a *Persona 5*, az is rémlik, hogy nagyon furcsa volt visszaszokni a nagyobb terjedelmű írásokhoz. Korábban állandóan a karakter limitációval küzdöttem, most viszont lekerült ez a korlát, és bizony ez néha egészen terjedelmes cikkeket eredményezett. Hamarosan Hirotakával kitaláltuk a Top 10 rovatot (amit ebben a számban egyes huligánok elhappoltak tőlem, na de majd ősszel visszaszerzem) és rendszeresen írom az ajánlókat, ahol leginkább a rejtett gyöngyszere-

ket igyekszem bemutatni az olvasóknak... valahogy a kommersz cuccokért sosem rajongtam. Kifejezetten szórakoztató a szabadság a cikkeknel, mert ad lehetőséget a kísérletezésre és bizony a toplisták esetén pedig néha egész komoly kutatómunkát kell végezni (mint pl. a seiyuu cikknel).

Két év alatt nagyon megszerettem ezt a kis magazint, mert olyan igazán „rajongói”, vannak hibái, van még hova fejlődnie, de ezt a maga tempójában teszi és nem üzleti meg egyéb érdekek nyomására. Igyekszem továbbra is tartani a 2-4 cikket számonként, még akkor is, ha néha pokolba kívánnak a főszerkesztők, mert hajlamos vagyok az utolsó pillanatokra hagyni a leadást (bocsi, tényleg!), és remélem azért, Ti, olvasók, jól szórakoztok, mert ez a magazin tényleg nektek készül, és kérjük, bátran jelezzétek nekünk, ha valami tetszik vagy nem tetszik, mert azzal tudunk csak igazán fejlődni!

Lady Marilyn

Sziasztok! Ha jól számolom, már több mint öt éve vagyok cikkíró az AniMagazinnál. Sok témában írtam már cikkeket. Főleg a japán kultúrával kapcsolatban olvashattatok tőlem korábban, később a Kreatív rovaton belül tevékenykedtem és teszem azt most is a cosplays cikkek keretén belül, de írtam zenekarokról is. Úgy gondolom, hogy az évek során nagyon jó irányba fejlődött a magazin. Én mindig nagyon elégedett voltam a szerkesztőség munkájával, azzal, ahogy a grafikát, a látványt csinálták a cikkeimhez. (Köszönöm srácok!)

Számomra az egyik legtöbb munkát igénylő cikkek azok voltak, amelyekben zenekarokat mutattam be, mert nagyon kevés információt találtam róluk magyarul, inkább angolul sikerült innen-onnan elegendő forrásanyagot szerezni, de azt is sok helyről vadásztam össze.

A legjobb élmények számomra a cosplays cikkekhez köthetőek, mert jó érzéssel tölt el az, amikor megtudom, hogy a cosplayer, aki megválaszolta mind a 35-40 kérdést, amit korábban elküldtem neki, már izgatottan várja, hogy lássa azt a cikket, ami tulajdonképpen az Ő írása is. (Egy kis érdekesség az Olvasóknak: én nem szóban készítem az interjúkat, hanem írásban kérem a válaszokat.) Örülök, hogy ezen a felületen élhetek az egyik hobbinak, az írásnak, és hogy van hozzá olvasóközönségem is. A blogom mostanában inaktív, de ezúton jelzem, hogy még nem tervezem lehúzni a rolót! :)

Iskariotes

A magazinhoz egyértelműen csak azért csatlakoztam anno, hogy Catrinnak és Hirotakának kevesebb dicsőség jusson. Az AniMagazinnál most már nyugodtan kijelenthető, hogy a hazai animés-mangás szubkultúra egyik alapja lett, és

ahogyan mondani szokás, beírta magát a történelemkönyvekbe. Ez egy fanzine, természetesen annak minden előnyével és hátrányával. A témák jóval szerteágzóbbak lehetnek és az oldalszám is változhat. Természetesen lehetne tovább fejlődni, de ennyi emberrel és ezzel az anyagi háttérrel szerintem közel járunk a maximumhoz, amit ki lehet ebből maxolni.

A legbüszkébb talán az első írásomra vagyok, az Árnybíróra, vagy nem is büszke, de az sikerült a legjobban. De kedvelem a *Nils Holgersson* írásomat is, ahogy a *Hellsinget* és az *A:TLA*-t is. Japán I. világháborús szerepéről pedig szerintem magyarul még nem született ennyire átfogó munka.

Amire nem vagyok büszke, az egyértelműen a Korrás cikkem, amit be se fejeztem. Talán majd valaki megírja a méltó formát ehhez a csodálatosan káprázatos sorozathoz.

Sajnos vannak olyan írások még, amelyeket nem fejeztem be, pedig nagy kedvvel álltam hoz-

zájuk, ezek pedig a Tini Nindzsa Teknőcök és az Usagi Yojimbo.

Ezeknél nagyobb tragédia, hogy még mindig nem írtam a *Ghost in the Shell*-ről és a méltánytalanul elfelejtett filmről, a *Windariáról*.

Remélem, hogy ezekre és még sok minden másra is lesz még időm e magazin keretein belül! Leginkább azt kívánom, hogy javuljon a helyesírássom, mert akkor a komplex lektorálási folyamat a magazinnál a felére csökkenne!

pintergreg

2014 második felében úgy éreztem, hogy rengeteg szabadidőm van és valamilyen formában az animés világra kéne ebből áldozni. Felmerült bennem, hogy fansubot lektorálok, majd Catrin felvetette, hogy ezt (mármint a lektorálást) éppenséggel az AniMagazinnál is csinálhatnám. Így lettem a 22. számtól kezdve a csapat tagja.

Az első cikkemet jóval korábban, a 9. számba írtam a sintóról, aztán némi kihagyással anime ismertetőket is elkezdtem írogatni, az utóbbi időben persze inkább nem, mint igen. Mindig vannak ugyan ötletek, tervek, pl. mikor befejeztem egy-egy különösen tetsző darabot, de amikor le kell ülni írni, akkor nehezen jönnek a gondolatok, ráadásul mostanában jóval kevesebb kedvem is van írni, mint régebben.

Úgy érzem, a legjobb írásom egyébként a Gintama cikk lett (30. szám), az alapanyag és a saját stílusom szempontjából is. Talán sikerül még megismételnem ezt a teljesítményt.

Kicsit reflektálok NewPlayer gondolatára, a „játsszótérre”: számomra mostanában az animagazin.hu weboldal jelenti a játszótérrel, még ha ezt nem is veszitek feltétlenül észre. Jelenleg is folyamatban van vagy fél tucat fejlesztés, bár ezek jó része a szerkesztőség életét igyekszik megkönnyíteni, ha végre valahára elkészül, de például

nagyon szeretném megejteni az oldal szerkezeti átalakítását, aminek legfontosabb célja a mobil eszközök jobb támogatása lesz. Szóval az utóbbi időben jelentősen elhanyagolt lektorálás mellett a weboldalért is felelek.

Persze nemcsak a cikkírók munkáját szoktam megkritizálni, de a dizájnt is, és olykor egészen odáig elmerészkedem, hogy az elmúlt években végbement elég komoly minőségi fejlődés talán kicsit az én érdemem is. Szerintem ez a magazin akár nyomtatásban is megállná a helyét tartalomban, szerkesztésben és persze megjelenésben is. Már, ha akarnánk, de az AniMagazin szerintem pont az, aminek lennie kell, és ez a forma áll neki igazán jól!

Jucuky

Őszintén szólva az én cikkírói karrierem itt kérésre kezdődött. Korábban egy másik oldalon sokat írtam a seiyuokról, így keresett meg Catrin

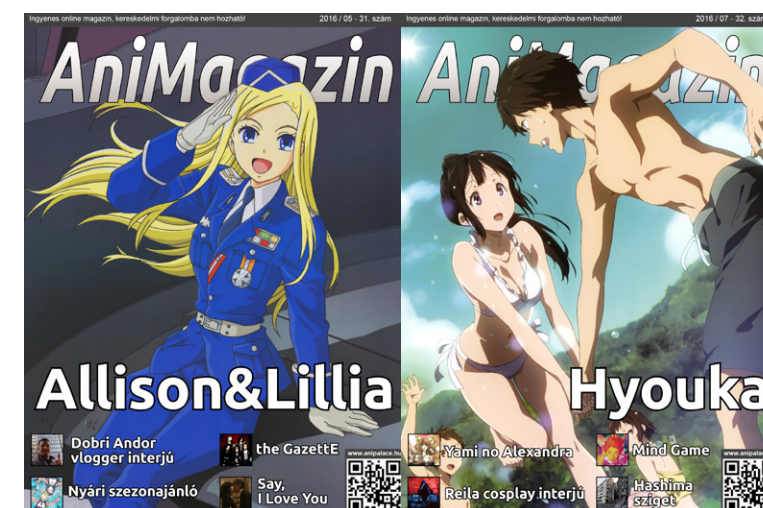
azzal, hogy nem lenne-e kedvem hozzájuk is írni róluk. Mivel nekem erről és az engem foglalkoztató témákról mindig van kedvem írni, örömmel mondtam igent. Bár eleinte a seiyuukkal foglalkoztam kizárólag, egy idő után kinőtte magát a dolog, így azóta írtam a kedvenc figuráimról, játékokról és mostanában a thai BL doramákról, amit majd szeretnék Japán felé is bővíteni, mivel az utóbbi időben két érdekes sorozattal is előrukkoltak.

Az igazat megvallva kicsit zavarban vagyok, ahogy írom ezeket a sorokat, sokkal jobban megy, mikor valami tőlem független dolog a téma. A seiyuus és egyéb cikkeket viszont mindig élvezet volt írni. Kutatás közben sokszor szembejött velem valami érdekes infó, amit addig nem tudtam, így ezekkel az írásokkal az én tudástáram is bővül. Főiskolásként a könyvtáros hölgyek kis túlzással a csodámra jártak, mert én imádtam írni a szakdolgozataim. Mind a két témát szerettem, így

mikor megtaláltam például egy ritka könyvet, még lelkesebben vettem bele magam az írásba. Azt mondták, hogy a diákok általában nem jönnek hozzájuk ilyen örömmel szakdolgozatírás idején. Hasonlóak ezek a cikkek is, hiszen olyan témákról szólnak, amikről szívesen tájékozodom. Szerkeszteni viszont talán már nem annyira jó móka, hiszen Catrin és Hirota a megmondhatója, hogy nehéz velem, mert sokszor variálok, ezt is javítom, meg az sem tetszik, ezt is cseréljük ki, úgy sem jó, szóval biztosan van velem gondjuk bőven. Szóval köszönöm nekik, hogy ilyen türelemmel viselnek, és remélem, lesz még alkalmam bőven cikket beküldeni az aktuális számokba.

Ricz

Annak idején úgy jelent meg az első cikkem a magazinban, hogy beajánlottam, hogy van ez, aztán jónapot. Majd igazából sokáig nem követtem a lap pályáját, alakulását.

Catrin és Hirotaka keresett meg a kapcsolat újr felvétellel, és az addigra már haldokló Kontroller rovatba írtam párat, mert voltak gondolataim azok kapcsán, amikkel játszottam a fansub mellett. Aztán ahogy elapadt az, illetve stabilabb lett a rovat élete, elkezdtem az Elsőkézből szériát, amit most is olvashatok.

Hogy mennyiben tartom jónak, hogy ide is írok gyakorta, meg a Mondóba is, plusz a blogom, mert ugye az is van... Nos, az utóbbi eleve haldoklott már egy ideje, szóval... Na meg, aki lektorálja azt, amit írok, attól kapok biztos visszajelzést, hogy jó-e az irány, fogalmazási stílus, ha már a cikkeimmel kapcsolatban általában úgy kell nagyítóval és komment detektorral keresni. Mert az ideálom az, hogy olvasmányos és informatív is legyen, ehhez pedig kell stílusérzék és lendület. Ezek meglétét meg én nem érzékelhetem rendszeren, erre van lektor, Hiro és Catrin, meg az olvasó maga, vagyis te. Ha már ezt tudom tartani, akkor én elégedett vagyok és jónak tartom.

Egyébiránt, azt meg kell hagyni, a téma változatosabb, és itt lehet kicsit explicitebb, bevállalósabb az ember annak kapcsán, amit ír. Japán konkrét politikájáról nem sok helyen tudtok informatívan olvasni általánosan vagy egy-egy hátramezsgye területről, ami az ember eszébe nem igazán jutna. Ja, most elárultam, hogy kit olvasok rendszeresen a lapon belül. Hoppácska...

Hirotaka

Amikor csatlakoztam az AniMagazinhoz, semmit sem értettem a cikkíráshoz, a szerkesztéshez pedig még annyit sem. De mivel csiklandozta az agyamat az újságírás gondolata, plusz a szubkultúrán belül érdekelt a tartalom gyártása, nem csak a fogyasztása, így nem volt nehéz döntés.

A kezdeti amatőrismus még mindig eszembe jut, amikor visszagondolok a cikkeimre és a... Hm, inkább nem gondolok vissza.

Mindenesetre tökéletes lehetőség volt arra, hogy eme tehetségemet megcsillogtassam (még ha akkor annyira volt fényes, mint egy pesti sikátor éjjel), de végül sokkal több lett számomra a magazin, mint azt először gondoltam. Egyrészt emiatt, másrészt a visszajelzések alapján úgy gondoltam, hogy ebbe igenis megéri energiát fektetni és profi szintre fejleszteni, mind cikkek terén, mind szerkesztésileg. Teljesen új alapokra helyeztük a magazin készítését és szép lassan elkezdtünk igazi szerkesztőségként működni.

Azóta viszont annyi hordalék leúszott a Dunán, hogy abból gátat lehetne építeni a Missisippin. Változott a szubkultúra, az igények és az én gondolkodásom is. Nagyon sok kiváló embert ismertem meg a magazin által, és fantasztikus, hogy ennyien milyen sokat adtunk ahhoz, hogy a magazin olyan legyen, mint amilyen most. Úgy gondolom, hogy valamelyest elértem azt, amit anno szerettem volna, a magazin mára a szubkul-

túra fontos részévé vált, ami nem azt jelenti, hogy nincs hova fejlődni, sőt... de már nem csak magunk révén tesszük, hanem a közösség is besegít, az éves kérdőív részeként.

Az AniMagazin számomra egy közösségi platform, ahol mindenki egyénileg dönti el, hogy mit tesz bele. Csak olvassa vagy olykor-olykor ír, netán állandóan ír, ebből a szempontból ez mindegy, mert mindenki egyformán fontos a magazin számára, az én nézetemben.

Örülök, hogy azoknak, akik szeretnének adni valamit ennek a kis hazai közösségnek, azoknak tudok/tudunk egy felületet, lehetőséget biztosítani, ahol kipróbálhatják magukat (a játszótér kifejezést bizonyos okokból én nem szeretem). Talán ez az egyik kulcsa, hogy eddig eljutottunk, a cikkírói szabadság, hogy aki szeretne írni, az arról és annyit és akkor ír, amiről, amennyit, amikor szeretne. Persze azért a profilba kell, hogy vágjon.

Mindent egybevetve nagyon jó látni, hogy mit képvisel a magazin, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy minden gördülékenyen ment vagy megy. Nagyon sokszor meggyűlik velem a bajunk, de azért eddig egész jól megoldottuk a dolgokat.

Catrin

Itt ülök a monitoromnál a magazin megjelenése előtti vasárnap reggelén, túl az összes (kém, kivéve fangirl véleményem) cikk végleges lektorálásán, de még a dizájn és a szerkesztés utolsó, átfogó ellenőrzése előtt. (Igen, bármi hiba, ami a magazinban marad, márpedig marad, azt a saját felelősségemnek érzem, és legtöbbször sajnos túl könnyen legyintek is rá egyet.)

Olvasom, amiket itt írtak előttem a többiek, és azt érzem, hogy rendkívül nehéz a szavaikhoz bármit is hozzátennem. Nehéz nem ömlengve rájuk reflektálni, köszöneteket mondani, kicsinek és

nagynak érezni magam a magazinnal kapcsolatban. De valamiért mindig úgy érzem, hogy jobban szeretek csak sodródni a magazinnal, mint megállni elmélkedni, örömködni (ezért is van az, hogy ritkán írom én a szerk. levelet). Ettől függetlenül nagyon örülök, hogy ezt a cikket összehoztuk, hogy egy kicsit magunkról is írunk most, azt pedig még mindig alig realizálok, hogy elértük az 50. számot.

A magazinhoz a párom lelkesedése, Hirota-ka miatt csatlakoztam a 2. számtól... Aztán itt is maradtam, ami talán pont miatta nem volt nehéz döntés (pedig azt hiszem, néha annak kellett volna lennie). Tudni kell rólam, hogy lusta, mindent az utolsó pillanatra hagyó, de végül mindent megcsináló, bár sajnos sokszor félvállról vevő, de végtelenül laza, optimista és kitartó ember vagyok. Ez a magazin elkészítésében egyszerre hatalmas nagy hátrány és valamekkora előny... Hátránya egyértelmű, és ha jobban osztanám be a magazin-

ra szánt időmet, akkor sokkal hatékonyabbak lehetnénk 1-2 munkafolyamatban, lehet, hogy még inkább fejlődne, kiforrna, ha még inkább a hatalmas hobbikertem ezen részét művelém a sok másik szegmens (animézés, rajzolás, túltolt rajongás stb.) fölé helyezve. Előnyöm viszont, hogy bármilyen nehézségünk is akadt a szerkesztés során, bármennyire is aggódott pl. Hirotaka, én nem tettem és segítettem átlendülni az akadályokon.

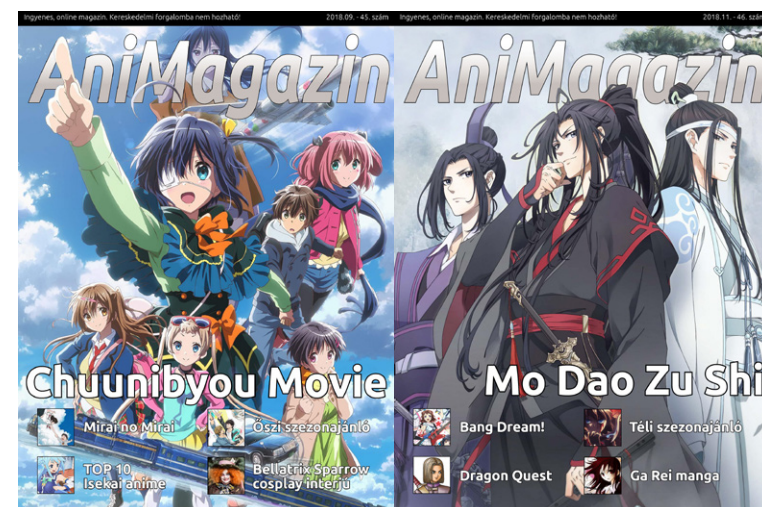
Mindig egyébként, mikor kisajátítom a címlapot a cikkemmel (mint pl. most is), kicsit kényelmetlenül érzem magam. Mert most bevallom, én nem szeretek cikket írni, sőt, nagyon nehezen szánom rá magam, eliheti mindenki, hogy én tényleg az utolsó pillanatra hagyom, bár a végeredmény mindig örömmel tölt el. Szóval néha mégis úgy alakul, hogy írok, ami ha így, kiemelésre kerül, az abból az ötletemből fakad, hogy a többiek kevés (vagy nehéz jó képet találni hozzá) animéről írnak nekünk, amikről nem mindig tudok jó címlapot kitalálni. Így tehát írok egyet, vagy nem

egy kedvenc cuccomat így szerettem volna reklámozni, kihasználva főszerkesztőségemet. Annak pedig továbbra is a hívei vagyunk, hogy mindenki arról írjon, amiről szeretne, így ritkán kérünk az íróinktól mi konkrét cikkeket (de mostanra már ez is többször előfordul).

Annak viszont nagyon örülök, hogy az adott számokban szerencsére mások, és egyre többen vannak, akik szétterpeszkednek a cikkmennyiségükkel. Viszont egyre durvábban csak növekszik a magazin hossza, ami mostanra kezd is kicsit zavarani... de ennek a megoldása sem tűnik nagy problémának.

Jajj, többet írtam, mint szerettem volna, és még tudnék renegeteget mesélni és panaszkodni, de majd talán egyszer... Egy hosszabb cikk formájában vagy talán a 100. számnál, ha sikerül.

Nagyon köszönjük, hogy elolvastátok a véleményeinket, élményeinket, reméljük továbbra is szívesen olvastok minket!

#AniPalace

#NewPlayer&Flash

#YouTube

megnézzük... lejátszunk... elmondjuk...

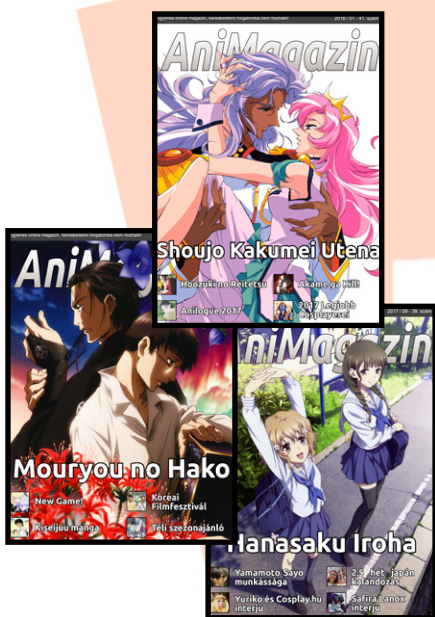
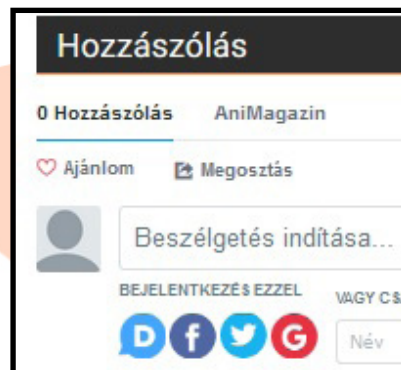
Iratkozz fel
most!

youtube.com/anipalace

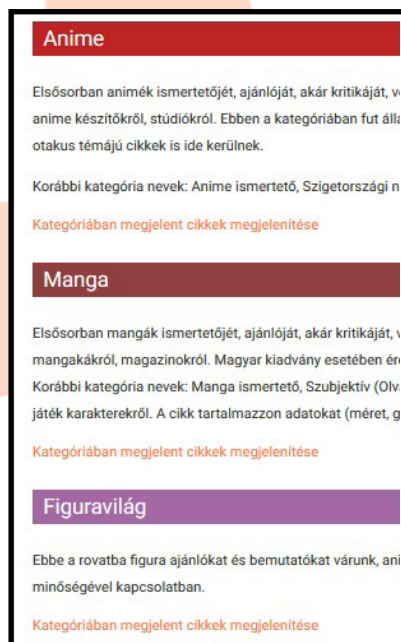
ANIMAGAZIN.HU

SZÓLJ HOZZÁ!

BÖNGÉSSZ
A KORÁBBI SZÁMOKBÓL!

CSEKKOLD MILYEN
CIKKEK VOLTAK EDDIG!

AniMagazin

CSAK KATTINTS VALAMELYIK SZÖVEGRE ÉS MÁRIS A CÉLNÁL VAGY!